

Svenska Canada = Tidningen

The Swedish Canada News

ARG. (Year) 22

Lösnummer 6 Cents

WINNIPEG, MAN., ONSDAGEN DEN 13 MAJ, 1914.

Nr. 11

Vattenhulet.

Berättelse af Harald Johnson.

(Ur samlingen "Göingar")

— Jo jo, min käre herre, här sitter jag nu ensam och får tänka öfver mina synder. Här har inte varit någon på öfver tre månader utom Anna där borta i torpet. Herr kaner kanske henne. Men herrn har kommit hit... var inte som de andra..."

Det var färdig Kersti i jordkällan, som talade, i det hon sträckt fram sin gula, förtorkade benäringelhand mot en blond ung man, som slagit sig ned på en trälada framför spisen.

Hon var tokig, sade folk, och då var det väl sant. Ibland hade hon nog sina ljusa ögonblick, men så började hon med ens att se andlar och spöken, så att man kunde bli mörkrädd mitt på ljusa dagen.

Det hade varit meningen, att hon skulle tagas in på fattighuset. Men den gamla hade en enda stoltstol; hon ville dö där i sin egen jordstuga, där caprifol och lavendel gungade på taket och solros och pioner hvarje sommar prasslade mot rufan och tittade in till henne i hennes fästfödom.

Och när hon så bestämde sig för, att det onödiga folket skulle med, hade fattigvårdsstyrelsen blifvit litet betänksam och låtit henne vara i fred. Hon kunde ju rakt skrämt lifvet af de andra gamla beskedliga hjonerna.

Hon satt bland halmen på den rankiga träsgången och talade med den egendomliga patos, såsom endast de vansinniga kunna.

— Hör herrn inte, fortfor hon, då rättarna rasslade bland brädet uppe på vinden, hör herrn inte? Å, de är så många, så många! Jag skall ha mitt straff!

Hennes ögon bränna, och hon fortfor med de bruna, skrynkliga händerna öfver sin panna.

Vet herrn hur det är, då skrymna komma gula och grå hit upp mot min kofta? Å, Ni vet det väl inte!

Den unge mannen kände sig hemsk till mods och vände nervöst på sin klocka.

— Där sitta de, fortfor den gamla, och skrika och skratta... Och där står ter han också... och han skrider omkring och ropar på hjälp. Inte sant, herrn kände min son?

— Har Kersti haft en son?

— Ja, ja, jag visste väl det, att herrn kände honom, återtog hon grubblande utan att ha hört hans fråga, jag visste det nog. Det skall herrn tro var en gosse det, rask och stor. De begroff honom inte. Han ligger däruppe på vinden. Hör herrn iller, han ropar. Rask och stor var han. Han var mitt enda stöd, sen den äldre Mo. Herrn kände kanske honom också. Han är ett guds barn. Det är så länge som han reste. Jag gjorde så godt jag kunde mot honom. Han tyckte väl inte att det var riktigt att sitta hemma hos sin fattiga gamla mor. Så blef han ett Guds barn. Jag har inte sett honom sen. Men jag tyckte ändå många gånger, att det var härligt, att han aldrig kom och hälsade på mig. Han trodde väl, att jag ville ha pengar af honom.

Jag skickade bud på honom en gång. En enda gång, sen jag blifvit ensam, då jag låg svårt sjuk, så att jag trodde min sista stund var kommen. Min son var här då i byn och predikade.

Ja, ja, jag skickade bud efter honom. Men han svarade, att han inte ville komma, så länge djävulen ämnade rådde om min syndiga själ. Ja, min herr, just så svarade han...

Den unge mannen prassade ihop läpparna och teg, men den gamla fortfor:

— Ja, han är ett Guds barn, men jag tycker ändå, att han någon gång kunde komma. Sådan var inte den andre. Min gosse brukade jag kalla honom. Herrn sade ju nysst att han kände honom. De kallade honom också. För mig var han akta, för mig var han min son. Jag födde honom själf och betungade ingen annan med honom. Fadern hans dog, så en mer geltraf rasade öfver honom, strax innan vi skulle gifva oss. Han föddes fram mot våren, då det börjar grönska här uppe på taket, herrn vet. Han växte upp, den där borungen, som de kallade honom. För mig var han min son. Han blef så stor, jag var så glad vid honom.

Så en dag kom straffet!

Det var en vinter, då de hvita och gula isflaken komma, och då vattnet är så svart och kallt. Herrn tänkte sig, hur det skulle vara att krypa ner i strömmen då? Just då! Herrn tänkte sig, hur det skulle vara att sitta där med hufvudet öfvan vattnet och känna blodet långsamt, långsamt frysa till is? Hva? Sitta där med hufvudet öfvan vattnet och titta på skymra. Herrn tänkte sig det? Jo jo, jag visste väl, herrn är inte som de andra. Herrn har kommit hit till mig i min ensamhet.

SVERIGES FOLKMÄNGD.

Folkökningen i Sverige under 1913 var mindre än under föregående år.

Sedan bearbetningen af det till statistiska centralbyråns inkomna folkmängdsmaterialet för fjolåret nu afslutats, visar det sig, att Sveriges folkmängd vid sista årsskiftet utgjorde 5,638,583.

Folkökningen under 1913, hvilken uppgår till 34,394 människor eller 0.6 proc. af folkmängden vid årets början, är den minsta absolut taget sedan 1905 och i förhållande till folkmängden sedan 1903. Att folkökningen varit så väsentligt mindre än under 1912, då den uppgick till 42,393 personer eller 0.8 proc., beror på den ökning i emigrationen, som förekommit, men hufvudsakligast troligen på att yrskvoterna af förtidiga emigranter varit mindre än 9,851 s. k. obefintliga, antagligen till följd af pensionsförsäkrings införande.

Antalet födda beräknas till 129,610 och antalet födda förtörer en oafbruten minskning. Födelsesiffran visar för 1913 23.1 per 1,000 personer och för 1912 27.1 samt för 1909 25.6.

Äfven dödligheten har minskats och utgjorde år 1912 79,251 eller 14.2 på 1,000 personer; i år var siffran 76,616 eller 13.6 på 1,000 personer.

Antalet emigranter kan tillnärmelsevis uppgifvas till 29,376 och kan betecknas som jämförelsevis lågt, ehuru det är något högre än 1912.

FREDSUNDERHANDLINGARNA.

Fredsmäklarna skola mötas i Canada.

Fredsmäklarnas arbete har nu framskridit så långt, att dag och plats för möte med representanter för alla inträskterna blifvit bestämd. Platsen är Niagara, Ont., och dagen den 18 maj. Begeringen i Washington är mycket tillfredsställd med planerna och arbetet som hittills utförts.

De första rapporterna om att rehelleneralen och ledaren Carranza voro väntigt stånd mot medlingar förslaget, visade sig senare vara förtäppligt. Härmedagen sådes det i fredsmäklarnas kretsar, att Carranza voro det enda hindret för snar fred. Han vägrade att förklara oljeregionen omkring Tampico neutralt område och svarade ingenting på framställningen om vapenhvila. Förhandlingen skola dock fortgå utan general Carranza, som dock finner en plats öppen för sig, skulle han ändra tanke.

Utrikesministeren Portillo i Rojas har lämnat sin post. Huerta säger sig ha tvungit y Rojas att taga afsked, emedan denne varit invecklad i en sammansvärjning mot sin chef.

Sjuttion soldater, som föll i striden då Vera Cruz besattes, förlorade ombord å kryssaren "Montana" för att hemförslas och begravas i faderjorden.

Ställningen i Vera Cruz förblir oförändrad. Generalmajor Funston för befälet på land, Rontarimajor Fletcher i hamnen. Man är dock beredd på anfall af Huertas trupper, som äro mycket verksamma utefter järnvägslinjen mellan Vera Cruz och hufvudstaden, siges det. Alla planer för möjliga handlingar äro dock ännu icke bestämda. Generalmajor Wood, som är pensionsmässig, har gifvits högsta befälet öfver armén, och kommer att kvarstå aktiv på obestämd tid.

Till representanter för Forenta Staterna vid mötet i Niagara har utsetts Joseph P. Lamar och Frederik W. Lehmann. Från Mexico komma Emilio Rabaza, Augustio Rodriguez och Luis Elzoro.

Det var en sådan vinterdag, och de hvitgula isflaken hade blifvit allt större och större. Där ligger en mölla där nere, herrn vet. En mölla med ett stort, stort vattenhjul. De kosta så mycket pengar, de där vattenhjulen. Mer än jag någonsin ägt.

Herrn har inte hört talas om, då jag skulle köpa det vattenhulet? Det är stora vattenhulet.

Herrn ser förvånad ut. Herrn tror väl, att jag skulle börja mala såd. Mala, mala och bli följ, hva? — Ånej! Jag skulle hugget sönder det, om jag kunnat köpa det. I två timmar af mitt lif var det hjulet så värdefullt för mig, bara två fattiga timmar, och hade jag då kunnat köpa det, skulle jag gjort det. Och sen skulle jag hugget det i små, små bitar, så sant som den straffande Gudens lever...

Men jag kunde inte.

Det var en sådan vår vinterdag, ja. Isflaken hade lagt sig som en mur kring det stora vattenhulet. Det kunde inte snurra längre. — Fortst herrn — det kunde inte snurra. Mjölaren kunde inte mala, inte förtjarna pengar...

Jr. herrn minns kanske det där kalla året, då de många isarna komma och bron höll på att ramla och vattnet svämmande öfver.

Det var många som kommo i eländet det året.

(Forts. å sid. 4)

En fallen svensk.

Den svenske gendarmerinstruktören i Persien, greve Levenhaupt, har stupat.

Ett vackert eftermäle.

L. VAR DET ANDRA SVENSKA OFFRET I PERSIEN.

På senaste tiden har som bekant den enda Jobstosten ingått efter den andra från våra landsmän i Persien. Till de föregående kommer nu följande telegram, som d. 21 april anlände från Teheran till Stockholm:

"Meddelande har blifvit ingått om att 15 gendarmer under öfver af svenske löjtnanten greve E. A. Levenhaupt öfverfallits af äpproriska förförare. Öfverfallet ägde rum vid Nuveran i närheten af Hamadan. Man fruktade, att greve Levenhaupt blef säråd och tagits till fånga af förförarna."

Detta telegram bekräftades inom kort genom meddelanden, som ingått till "Times" från tidningens korrespondent i Teheran. Enligt denne befann sig greve Levenhaupt på en kommandering till byn Nuveran för att återtaga varor, som gömts där af förförarna Abbas Kassar. Han hade därvid anfällits af denne, och två perser hade dödats. "Times" telegrammet tillägger, att förstärkning utsändts, och att man ännu väntade fullständig bekräftelse på ofvannästående uppgifter.

Dessa telegram voro som synes äfven de tillgifva fruktan för greve Levenhaupt, öde, äfven om de ej låta befara det värsta.

Senare underrättelser ha emellertid fullständigt sörbudet. På kvällen d. 21 april kom nämligen öfver Petersborg följande telegram:

"Från Teheran har i dag blifvit ankommit underrättelse, att den svenske gendarmerinstruktören greve Levenhaupt blifvit skjuten i närheten af Hamadan. För några dagar sedan utryckte från Hamadan, Kassin och Teheran 200 man starka gendarmerdetachment, som koncentrerade sig nära Hamadan för att konfiskera det förförarnas egendom, hvars höfding för 14 dagar sedan dödades af en svensk officer. Därvid befog sig en mindre afdelning gendarmer med greve Levenhaupt och två persiska officerare i spetsen i i byn Zelik. Här hastigen aflossades några skott, som dödade Levenhaupt och den persiske officeren på stället. Den persiska officeren blef svårt sårad och dog på natten."

Perserna äro gripna af beundran för de svenska instruktörernas själfopoffring och energi."

Greve Levenhaupt har sålunda nu blifvit den andre af våra landsmän i Persien, som stupat där ute under sitt arbete. Hans död skall i Sverige väcka djup förtäppligt i vidsträcktaste kretsar, där den raske och sympatiska officeren gjort sig känd och värdad.

Greve Levenhaupt var född 1877 i Washington, U. S. A., och som till den 1906 afhöjde utrikesministeren Carl Levenhaupt samt hans efterlevande hustru, feld Wirsen, numera öfverste i hofmarschinskas hustru. Han blef underlöfadt vid Skanska busarrangemang 1900 och utnämndes 1904 till löjtnant. Greve Levenhaupt ingick 1910 äktenskap med en ung tyska Marie Weiss, som reste med ut till Persien, när hennes man tillträdde sin tjänst vid gendarmeriet där. Makarna ha en son, som sett dagens ljus under Persienvisstelsen och nu är 2 år gammal, samt ett yngre barn.

Greve Levenhaupt tillhörde den första kontingenten af svenska officerare, som utreste till Persien. Han kallades Sverige hösten 1911.

I Persien har hänt gjort sig känd som en skicklig organisator och på samma gång en duktig soldat, som anlitas för flera svåra uppdrag, hvilka han dock förde till ett lyckligt slut. Han utnämndes också snart för sina förtjänster till major.

FINSKA LANDTAGEN OCH TSAREN.

Den nya "laglighetspetitionen".

Från Helsingfors meddelades d. 25 april:

Landtdagen har godkändt grundlagsutskottets betänkande angående petitionsförslaget om återinförandet i Finland af lagliga förhållanden.

I nämnda petition riktas till monarken en hemställan om att tillämpningen af stadgandens, som utfärdats med åsidosättande af statsförhållningarna, måtte installas, att vid statsrådens besättande o. d. grundlagarna måtte iakttagas och afvikelser från dessa rättas, samt att de i s. k. likställdhetslöpmånen dömda medborgarna måtte återfå sina grundlagsenliga rättigheter.

Vidare anhålles, att förslagen om det ryska språkets utvidgade användning återtages och att nu gällande språkförordningar iakttagas, att ytterligare, församlings- och föreningsfriheten icke kränkes samt att en under förberedning varande ny lagstiftning, som strider mot landets bästa, måtte nedläggas.

UR SENASTE SVERIGEPOST.

Gunnar Wennerbergs sen afiden. — General Balck 70-årsdag. — En by i läger.

I sin öppningsaf f. d. ordförande i tredje försvarsberedningen har lektor Karl Starbäck tillställt chefen för landförsvarsdepartementet en skrivelse rörande statens kasernbyggnader. Han erinrar om k. m. s. beslut i fjol, enligt hvilket åtskilliga besparningar skulle vinnas beträffande de ännu återstående kasernbyggnaderna. Dessa skulle först genomföras vid Vänersborgsstadslöfvet och arbetet med de nya anordningarna utprägladts åt nämndens arkitekt hr L. J. Lehmung. Under arbetets gång visade det sig, att besparningarna i Vänersborg steg med öfver 30 procent af den ursprungligen genom tredje beredningen beräknade besparningar. Den 23 april 1914 beslutade kasernbyggnadsnämnden att förordna stadsarkitekten i Örebro M. E. Dahllander att till vidare om en ersättning af 625 kr. i månaden biträda nämnden med planläggande och utarbetande af hufvudritningar för Vänersborgs och Eksjötabellimenten.

Det är detta förfarissätt hr Starbäck nu påtalar. Han anser det enda riktiga yr till- och kostnadsbesparingsynpunkt vara att upplagget lämnas åt arkitekten Lehmung, som dels deltagit i utarbetandet af det stora besparingsförslaget, dels vid handläggandet af Vänersborgsbygget och visat sig i stånd att icke blifva i verkligahten omsatta det uppgjorda besparingsförslaget utan t. o. m. fullfölja det så, att ökad besparing uppstår.

Nyligen afled i sitt hem i Paris den bekante svenske konstnären Gunnar Wennerberg öfver 80-årsdagen af sin födsel. Wennerberg var en till skalden Gunnar Wennerberg och föddes 1863. Som konstnär var han en af de svenska, som gjort sig mest kända utan borta hemma, utan också i utlandet. Hans speciella område, där han vann sina framgångar, var konstindustriens. Mest bekant torde han vara som föreståndare för den keramiska fabriken i Gustafsberg, en plats som han innehade i flera år. Men äfven som tecknistikonstruktör har han sig.

General Balck blef, som väntat var, på sin 70-årsdag d. 25 april föremål för de mest omfattande hyllningarna. Efter inläggningen af hans bost på Staden på morgonen infunno sig i hans hem styrelserna för en hel del idrottsorganisationer. Härvid öfverlämnades från Svenska idrottsförbundet en textad adress och från Centralföreningen för idrottens främjande styrelse, med kronprinsen i spetsen, en väcker portfölj försedd med inskription. Vidare förordades generalen från Svenska gymnastik- och idrottsföreningarnas riksförbund en förgyllt silfversköld, af Stockholms gymnastikförbund läkades en silfversköld. Från en massa framstående personer inom idrottslivet och samhället fick generalen därjämte mottaga en förgyllt bordspappas af silver samt en textad adress. Från gymnastik- och idrottsföreningar i riket samt från ömskilda personer, däribland från kronprinsen, anlände redan under förmiddagen öfver 300 telegram.

Pastor Callmander i Uppsala har vid Stockholms rådhusvärt väckt åtal mot redaktör Beyron Carlsson, ansvarig utgivare af tidningen "Dagen", som först genom en artikel af spridning åt ryktet, att hr C. skulle vara invecklad i en spioneriffär, hvilket sedermera är bevisat, varas falskt. Käranden yrkar afvsnit skadestånd.

Enligt de nu kända befolkningssiffrorna för den 1 januari i år kommer följande förändring i fråga om antalet belagor i första kamraren att inträffa. Uppsala, Kronobergs, Kalmar norra, Gotlands och Skaraborgs län förlora hvardera en representant, hvarmot Stockholms stad, Stockholms län, Göteborgs stad, Malmö stad och Norrbottens län vinna en hvar i nu nämnd ordningsföljd.

Vid half 8-tiden d. 25 april utbröt eld i norra delen af bön Östbjörka i Rättvik. Till följd af den rådande orkanartade stormen spred sig elden till de närmast liggande gårdarna som snart utgjorde ett enda eldha. På ett par timmar nedbrunn omkring 12 gårdar. Kreaturen räddades med undantag af några grisar. Omkring 12 å 14 familjer eller omkring 50 personer ha genom eldsvältan blifvit husvilla. Elden har antagligen uppkommit af någon gnista, som antändt något gammalt spånstak. Det brunnna var försäkrat, men någon exakt beräkning har man ännu icke kunnat göra. Brandskadorna torde emellertid uppgå till 75 å 80,000 kronor.

Bröllop i Hvita huset.

I torsdags sammankommes miss Eleanor Randolph Wilson, yngsta dotter till Forenta Staternas president, med William Gibb McAdoo, finanssekreterare i Wilsons kabinet.

Utnämning.

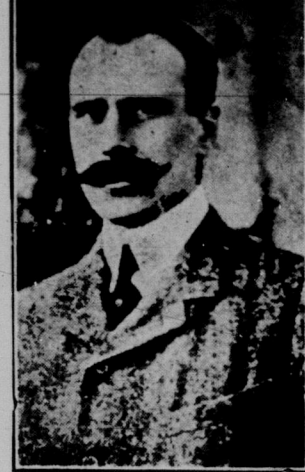
Prins Alexander af Teck utnämns till hertigen af Connaughts efterträdare.

Drottningens broder.

UTNÄMNINGEN HALSAS MED TILLFREDSSTÄLLELSE.

Förleden vecka utnämndes af konung George prins Alexander af Teck till Canadas generalguvernör att efterträdare hertigen af Connaught. Prins Alex. är broder till drottning Mary.

Den utnämning halsas med allmän tillfredsställelse från alla sidor, ehuru den som något öfverraskande efter alla de rykten som varit i svang om prins Arthur af Connaught som sin faders efterträdare.

Prins Alexander af Teck.

Prins Alexander är drottningens farbror och är en värdig efterträdare till hertigen af Connaught. Artig till sitt sätt och med ett värdigt utpräglade är han synnerligen lämplig att fylla generalguvernörens plats. Äfven hans generalprinsen Alice af Albanien, beskrifves såsom en praktisk kvinna, som vet att upphära sin titel och ställning.

Utnämningen betraktas äfven som en stor komplimang till Canaga, och visar den, att Canaga intager en framskjutet plats i det brittiska väldet.

Prins Alexander Augustus Frederik William Alfred George af Teck föddes i Kensington Palace den 14 april 1847. Han är tredje sonen till framlidne hertigen af Teck och prinsessan Mary Adelaide och sålunda broder till drottning Mary och kusin till konung George. Han fick sin uppfostran vid Eton och Royal Military College, Sandhurst. Han tillhörde Sjunde husarregimentet och fick sitt elddop i Matabeleland 1896. Han ofta ontalades i krigsunderoffiterna för sin personliga tapperrhet.

I kriget i Sydafrika deltog prins Alexander med den 4. brigaden 1900 åkter på prinsessan Pauline af Albanien, dotter till framlidne hertigen af Albanien. Hon är född den 25 februari 1887. De hade tre barn, men ett af dem dog i spädd ålder. De äro prinsessan Max Helen Emma af Teck, född d. 23 januari 1906, och prins Rupert Alexander George Augustus af Teck, som föddes den 24 augusti 1907.

Prins Alexander är major i Andra lifgardet, "knight of justice of St. John of Jerusalem" och "grand president" af Mercy Order.

Prinsen och prinsessan af Teck bli det yngsta guvernörsparet, som bott i Rideau Hall. Prinsen besokte Canaga i sällskap med den nuvarande konungen under hans resa här 1900.

Prins Alexander har utöfvat stor välgörenhet och intresserat sig mycket för sjukhusvärdet. Det var han, som genom energiska ansträngningar lyckades befräa Middlesex hospital från en stor skuld.

Whytes efterträdare.

A. M. Nanton från Winnipeg valdes i måndags till direktör i C. P. R. att efterträda Sir William Whyte.

DET SLUTLIGA RESULTATET.

Valen i Sverige nu klara.

Försvarsvalen ha vunnit 23 platser och endast förortat 1 (den i Göteborg), och de ha bland valmanslängden rökert fram från närmare 180,000 röster år 1911 till öfver 286,000, d. v. s. med bortåt 98,000 man. Samtidigt ha visserligen äfven socialdemokraterna ökat åtskilligt — från 172,000 till 229,000 och med en vinst i riksdagen af 9 man — men dock ej på långt när i så hög grad, och de liberala ha så godt som stått stilla — en liten ökning från 242,800 till 244,300, d. v. s. med 1,500 man — och de ha vid platsfördelningen öfverbrutit förlorat: summa 31 förluster och icke en enda vinst.

Försvarsvänerna få nu i Andra kamraren 86 platser (mot förut 64), de liberala 71 (förut 102) och socialdemokraterna 73 (förut 65). Försvarens vänner ha det största partiet, liberalerna det minsta.

EN UNDERLIG HISTORIA.

Tre personer, däraf två detektivar, arresteras för en mystisk påningaffär.

Ett visst uppseende väckte det i Stratmore, Alta, förliden lördag, då tre personer, två från Winnipeg och en från Calgary arresterades. Två af dem påstodo, att de tillhörde en detektivfirma i Winnipeg och de upp-gåvo sina namn vara H. J. Brown från Winnipeg och T. F. Noakes från Calgary. Den tredje människens namn var J. W. Davies. Han sade, att han varit anställd i Imperial Bank of Canada i Winnipeg, och att han tillträtt \$1,000 af bankens pengar. Denna summa hade han sändt till D. O. Williams, Strathmore, per post i ett kommanderadt brev och hade rest till S. för att hämta dem.

Brown och Davies kom till staden direkt från Winnipeg förliden torsdag. Davies sökte upp D. O. Williams, som han påstår vara en gammal skolekamrat till honom, och frågade honom om några pengar. Denne påstod sig emellertid aldrig hafva sett dem. Detektiverna vände då sin uppmärksamhet mot H. Williams, broder till den man till hvilken paketet skulle hafva blifvit sändt och hotade att arresteras honom, om han icke gaf dem \$1,000. Williams tog saken allvarligt, och ehuru han nekade till att hafva mottagit några pengar, började han söka skaffa beloppet, och till i lördags hade han med några vänners bistånd lyckats erhålla \$700. Då han sökte uppgifva de återstående hundralapparna hos afärsman i staden, blef han varnad för att lämna några pengar till detektiverna.

Williams sade då dessa, hvilka varit med honom nästan hela dagen, att han icke ämnade gifva dem några pengar. Han sökte därefter upp Mr. Lambert, J. P., och uppgaf, att mannen hotat honom. Konstapeln Rodgers sändes då ned till King Edward hotel, där de tre mannen bodde, och bad dem att låsa deras papper. Då dessa icke voro tillfredsställda, blefvo de arresterade.

Ryktet hade snart spridit sig om hvad som inträffat, och en stor folkhop hade samlats utanför hotellet. Då mannen fördes ut, intog mängden en hotande hållning, och polisen måste uppmuna till ordning. Eluru folkskaran följde dem till polistationen, forekommo inga våldsamheter.

Davies sade, att detektiven fört honom från Winnipeg under den öfverenskommelsen, att om han fick tag på pengarna, fick han gå fri. Han ansåg sig själf vara under arrest, då han var i deras sällskap. Williams ömte mycket i staden.

Hugh Brown, den arresterade detektiven, är värdnad i Winnipeg. Han tillhörde förut Winnipegs polisår och hjälpte till att arresteras de notoriska handlarna Kelly och Jones efter en bet revolverstöld. Han tilldelades konungens medalj för sitt med vid detta tillfälle för ungefär ett år sedan. Han har sedan varit anställd i en privat detektivfirma, där han utfört ett godt arbete.

Banktjänstemannen Davies är omkring 25 år gammal och af godt utseende. Han ledde mycket högt, och detta var orsaken till fängisningen. Han erkände denna för detektiven, och det var på hans eget förslag, som de begafvo sig till Stratmore för att låsa pengarna tillbaka. Han har kommit från England.

Eld ombord.

I förliden nummer af Svenska Canada Tidningen omtalades, att ett okändt fartyg brann söder om Sable Island. Detta befanns vara fraktångaren Columbia, ombord på hvilken en häftig explosion inträffat, hvarigenom båten antändes. Besättningens gick i lifbåtarna och två af dessa, med tillsammans 27 passagerare, räddades af ångarna Franconia och Mahattan. Den tredje båten saknas, och man har uppgifvit allt hopp om att återfinna den.

Krogarna stängas.

Efter en månads frist stängdes i förliden natt de krogar, som vid valen för en månad sedan borttrötts i Illinois, hufvudsakligen af kvinnor. De voro 1,100 till antalet. Inga ordningar förekommo.

Notabelt dödsfall.

Hon. W. T. Finlay, f. d. äkerbruksminister i Alberta, afled i lördags i Vancouver. Han dog efter sex veckors sjukdom, en affektion åt hjärnan. Han var född i Irland 1852. Från 1905 till 1910 var han äkerbruksminister.

Innebrända.

I en eldsvält, som förstörde Mrs. Duncan Blackburns hem vid Moose Jaw förliden dag, blefvo Mrs. Blackburn och hennes tre år gamla son innebrända, då modern skulle rädda barnet. Fadern var ute i stallet och kom för sent för att kunna hjälpa de sina. Huset nedbrann i grunden.

Jordbävning.

Många lif spillas och många skad vid en häftig jordbävning på Sicilien.

Ohyggliga scener.

RÄDDNINGSBRETTET PAGI MED SKYDNDSAMHET.

En stark jordbävning förliden dag brakte död och förstörelse i många byar nära Etna. Sicilien. Officiellt uppgifves, att 183 personer ökommit och 350 skadats, men eh så del af det härjade området har ännu icke undersökts.

I Linera ensam dödades 110 personer och skadades 300. I Reggio dödades 13 och 27 skadade ha påståfats i runerna. Vid Cosenti dödades 16 och många sårades. I Passopoli dödades 12. I Malati 12, vid Sar Veneri 6, vid Santa Tecla 2, vid Santa Maria Veri 8 och vid Gerbati Byarna och flere smärre platser i tiskt jändades med jorden.

Jordbävningens styrka var oerhörd och hela distriktet erbjöd en anbil af död och förintelse. Från ruiner bordes hoga röp och klaganden. Jä vägstafiken afbröts på grund af stora broar och upprifna spår.